

NEREYE?

Bir kahraman gördüm, gençti, güzeldi.
 Atlamış maziden binlerce seddi,
 Kır atıyla sanki bir canlı yeldi.
 Sordum: “Nereye?” - “Ben giderim, dedi,
 Tarif olunamaz bir şâna doğru...”

Güneş doğuyordu, maviydi sisler,
 Çiçekler açılmış, ötüyordu her
 Dalda bir yavru kuş... “Aşk nûru yer yer
 Tutuşurken böyle nereye sefer?”
 Diye sordum; dedi: “Türkân’a doğru...”

“Yalnızsın yiğidim! Yolda kalırsın,
 Maksatların ölür, onulmaz yasın,
 Yol gösteren lâzım, öne katılsın.”
 Dedim. “Düşman varsa, dedi, atılsın,
 Yolumun uğrağı Kur’an’a doğru...”

“Uzak ufuklarda karlı dağlardan
 Aşarken sellerden, ormandan, yardan
 Yoldaş ister insan; değil Yaratan;
 Yalnızlık onundur...” dedim. “Dost yârdan
 Geçmez, dedi, yolum yârâna doğru...”

Sürünce doğuya o kır atını,
 Kılıcının çarptı taşlara kını,
 Altın kıvılcımlar bu hoş akını
 Kaybederken gördüm bu genç taşkını;
 Dedi: “Uçuyorum Turan’a doğru...”.

Ömer Seyfettin

Şair Ömer Seyfettin Bütün Şiirleriyle,
 Hazırlayan: Nâzım Hikmet Polat, Türk Dil Kurumu Yayınları